

Návrat do Dallergutova obchodního domu se sny

**Hledáme
stále
zákazníky**

Miye Lee

Argo 2026

Miye Lee

Návrat do Dallergutova obchodního domu se sny

Z korejského originálu *DALLERGUT DREAM DEPARTMENT STORE 2*

vydaného nakladatelstvím

Pchektchori nain (Factory9) v roce 2020.

Přeložil Tomáš Horák.

Grafická úprava Tomáš Cikán.

Sazba Aneta Cikánová.

Jazyková redakce Blanka Ferklová.

Jazyková korektura Marcela Wimmerová.

Odpovědný redaktor Richard Klíčnick.

Technický redaktor Milan Dorazil.

Vydalo nakladatelství Argo,

Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

argo@argo.cz, www.argo.cz,

roku 2026 jako svou 6 137. publikaci.

Vytiskla tiskárna PROTISK.

Vydání první.

ISBN 978-80-257-5035-3

Aktuality o našich titulech můžete sledovat na www.facebook.com/argo.cz

O komiksech na www.facebook.com/argomiks

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod KOSMAS

sklad: Za Halami 877

252 62 Horoměřice

tel: 226 519 383

e-mail: odbyt@kosmas.cz, www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém přátelském knihkupectví www.kosmas.cz

Prolog

Podkroví pana Dallerguta

Penny, která stále žila u rodičů v obytné čtvrti vzdálené zhruba kilometr jižním směrem od Dallergutova obchodního domu se sny, ještě nespala. Už to byl rok, co tam nastoupila jako pracovnice za pultem v přízemí, a tak pořádala s rodiči malou oslavu, která byla zároveň i pozdní večeří.

„Musela to být fuška zvyknout si na nové zaměstnání. Jsem na tebe vážně hrdý, Penny. Tady máš od nás jen takový malý dárek.“

Pennyin táta s funěním položil na stůl hromádku nějakých deseti knížek. Všechno to byly příručky osobního rozvoje a sbírky esejů pro čerstvé absolventy začínající profesní kariéru.

„Nevím, jestli budu mít čas to všechno přečíst. Můj den nemá čtyřicet osm hodin,“ poznamenala Penny, když rozvazovala ozdobnou stuhu zavázanou do neumělé mašličky.

„Ale i tak díky. Poslyšte, mám pro vás jednu dobrou zprávu. Jelikož už uplynul rok od mého nástupu do práce, stala se ze mě oficiálně státem uznaná pracovnice ve snovém průmyslu.“

„To znamená, že...“

„Ano, přesně tak! Dostanu prý služební průkaz ke vstupu do ‚firemní zóny‘ na západě. Navíc prý zítra budou mít všichni zaměstnanci

individuální jednání o platech. Možná mi na tom zítřejším jednání pan Dallergut předá i ten průkaz. Teď už se konečně cítím jako opravdová zaměstnankyně obchodního domu.“

„Celý život jsem cestou vlakem do práce záviděl lidem, kteří měli přístup do firemní zóny, a teď se tam dostane i moje dcera...“

Otec se na Penny zahleděl očima, které byly úplně podobné těm jejím, a dojetí ho přemohlo natolik, že chvilku nebyl schopný pokračovat v hovoru.

„Je mnohem lepší dělat v Dallergutově obchodním domě než ve firemní zóně. Poslyš, a co jako máš v té zóně vlastně dělat?“ ptala se matka a utírala si přitom koutky úst umazané od smetanové omáčky.

„Ani pořádně nevím. Nejspíš tam budu chodit za tvůrci snů? Jednou už jsem byla ve vile u Klimbaly Onové. Ve firemní zóně bydlí tvůrců spousta, tak mě za nimi možná budou posílat kvůli všemu možnému.“

Penny byla u Klimbaly Onové, která patřila mezi legendární tvůrce, aby u ní vyzvedla sen s názvem ‚Cizí život (zkušební verze)‘.

„To snad ani není pravda, jak jsi nám vyrostla... Ne abys tam zase udělala nějakou ostudu!“

„Jojo, hlavně nesmíš udělat žádnou takovou botu jako loni. Je potřeba být pořád ve střehu...“

Penny jen otráveně přikývla. Už nějakou dobu musela poslouchat hotovou záplavu rodičovských domluv a ponaučení. Nedávno totiž policie dopadla zloděje láhve ‚vzrušení‘, a aby ověřila způsobenou škodu, zavolali Penny domů, kde to jako naschvál vzala její matka, takže jí nakonec musela Penny chtít nechtít vyličit celou tu příhodu, jak se nechala v práci okrást. Následně dostala tak vyhubováno, až jí z toho uši zaléhaly. Rozhodla se proto, že o práci už doma neřekne ani slovo.

Trpělivě snášela příval peskování a jen občas prohodila, aby si nedělali starosti, že vážně není úplně pitomá. Cítila se přitom jako ubohý papoušek, který už byl přerostlý na velikost stávající klece, ale nemohl se z ní dostat ven. Po chvíli nakonec vstala z místa s tváří propadlejší než před jídlem.

„Dobře se tu spolu bavte. Já už jdu k sobě do pokoje.“

Vešla dovnitř s náručí plnou knih od rodičů a vyklopila je na stůl. V knihovničce už žádné místo na další knížky nebylo. Po chvíli váhání začala vytahovat sbírky otázek k pracovním pohovorům, které používala v době, kdy sháněla zaměstnání.

„To už snad můžu vyhodit, ne?“

Penny otevřela sbírku, kterou nestihla projít až do konce. Napadlo ji, že kdyby šly odpovědi čistě vygumovat, mohla by knížku poslat dál někomu potřebnému, ale jednotlivé otázky a odpovědi byly podtrhané propiskou. Zklamaně obracela stránky, když se jí najednou pohled zastavil na otázce, na které bylo vidět, že ji řešila jako poslední. Byla to ona otázka, u které jí správnou odpověď poradil její kamarád světloš Asam, když se před rokem v poschodí kavárny se vší vervou připravovala na pohovor.

Otázka: Vyberte, který sen a od jakého tvůrce získal jednomyslným hlasováním poroty hlavní cenu soutěže „Sen roku 1999“.

- a) „Brázdění Pacifiku v těle kosatky“ od Kika Dřímala
- b) „Týden života v těle rodiče“ od Klimbaly Onové
- c) „Vznášení se ve vesmíru a pozorování Země“ od Wawy Sleeplandové
- d) „Čajový dýchánek s historickými osobnostmi“ od Učedníka
- e) „Těhotenský sen o narození trojčat neplodným manželům“ od Babynap Hajajové

Jakmile otázku uviděla, vybavila si živě tehdejší situaci i atmosféru. Přesně si taky pamatovala správnou odpověď.

„Správná odpověď zní ‚a‘. Byla to prvotina v té době třináctiletého Kika Dřímala,“ pronesla Penny se sebevědomým úsměvem na rtech a sbírku hlasitě zabouchla.

Hlavou jí rychle proběhlo všechno, co se událo v uplynulém roce od onoho dne, kdy se v kavárně připravovala na přijímací pohovor. Při pomyšlení, že čas strávený v práci ji naplňoval víc než cokoliv jiného, pocítila v hloubi duše uspokojení. Když si uvědomila, jak už se zapracovala na své pozici za pultem a co všechno nového se naučila, dodalo jí to sebedůvěru.

Aniž by tušila, že zná jen velmi omezenou část z toho, co se v obchodním domě se sny děje, spokojeně si pobrukovala a dělala si pořádek na stole. Nastávala noc prvního výročí jejího nástupu do zaměstnání.

Mezitím pan Dallergut, majitel obchodního domu se sny, pobýval ve svém podkrovním bytě. Ten se nacházel pod střešou jeho obchodního domu, což byla starobylá dřevěná budova, na jejíchž jednotlivých patrech se prodávalo různé snové zboží.

Podkroví ukryté nad čtvrtým patrem s oddělením slev mělo při pohledu zvenjšku jen malá okýnka ve špičaté trojúhelníkové střeše, takže nevypadalo jako vhodné k obývání. Když se vešlo dovnitř, bylo tam sice mnohem víc prostoru, než se zdálo zvenku, ale i tak se v poměru k věhlasu majitele jednalo o dost skromné bydlení. Občas se sice někdo ptal, jestli pan Dallergut nechce žít v honosném domě jako slavní tvůrci nebo ostatní vlastníci velkých obchodů se sny, ale on sám se z prostoru zařízeného podle svého vkusu

stěhovat nehodlal. Kromě jiného se mu hrozně líbilo, že cesta do práce v kanceláři v přízemí mu nezabrala ani tři minuty.

Poněkud zvláštní věci v podkroví byly čtyři různé postele uprostřed místnosti, které se dotýkaly čely. Každá z nich byla úplně jiná než ostatní, od rámu a výšky matrace až po materiál lůžkovin. Ze stropu visící baldachýn, který si pan Dallergut osobně objednal a nechal vyrobit na zakázku, umocňoval prostorový dojem a přirozeným způsobem zahaloval ty čtyři postele tak, že si člověk mohl současně užívat pocit bezpečí i volnosti otevřeného prostoru, ať ležel na kterémkoliv z postelí.

Hned čtyři postele byly v podkroví proto, aby si pan Dallergut mohl jednu z nich vybrat podle atmosféry snu, který chtěl snít. V jeho jinak skromném životě to byla věc, na které si dával nejvíc záležet. V kontrastu k tomu bylo všechno ostatní mimo postele stranou jeho zájmu. Starý dřevěný nábytek už se začínal kroutit tak, že mu šly špatně otvírat dveře a zásuvky, domácí spotřebiče postihované drobnými poruchami postupně ztrácely své funkce a rámy oken byly pokryté ošklivými skvrnami odlupující se barvy. Dokonce i světlo s pohybovým čidlem instalované u vchodových dveří se rozsvěcelo a zhasínalo úplně nahodile, ale pan Dallergut se o to nestaral.

Pan Dallergut se vrátil z práce brzy večer a pak už zůstal o samotě zavřený ve svém podkrovním bytě. Oblékl si košilové pyžamo, posadil se na okraj nejnižší ze čtyř postelí a dal se do čtení dopisů, kterých mu jenom tento týden přišlo přes třicet. Ty, co už byly otevřené a přečtené, se povalovaly jen tak poházené na posteli.

Dáváme Vám na vědomost, že se ve firemní zóně dali dohromady nadějní elitní tvůrci!

Tvůrci snů s praxí z výzkumných ústavů zahájili vývoj „snů pro dvě osoby“.

„Dobrou noc. Uvidíme se ve snu...“ se stane skutečností!

*Rádi bychom Vám, pane Dallergute,
poskytli výhradní práva na prodej nových produktů...*

Nabídek na výhradní prodej nového zboží v Dallergutově obchodním domě přicházela spousta. Aby přitáhli pozornost investorů tím, že mají uzavřenou smlouvu o výhradním zastoupení s obchodním domem se sny, posílali tvůrci panu Dallergutovi podobné dopisy ještě před vytvořením vlastního snu. Ten však samozřejmě moc dobře věděl, že takovéto sny po několika letech přešlapování na místě končí vají ve fázi vývoje.

Konečně pan Dallergut se znuděným výrazem roztrhl obálku posledního dopisu. Jakmile zjistil, že je to ten, který netrpělivě očekával, rozzářil se radostí.

*Vážený pane Dallergute,
děkujeme za zasláný plán Vámi pořádané akce. Vypadá to velmi zajímavě! Rádi se zúčastníme. Náš zaměstnanec Vám pošle seznam předmětů, které můžeme věnovat v rámci sponzoringu.*

prodejce nábytku Svět postelí

V poslední době se veškerý zájem pana Dallerguta soustředil na „ohromnou akci“, která se měla konat na podzim. Takový byl alespoň jeho ambiciózní plán, o kterém ještě jeho zaměstnanci neměli ani tušení.

Naštěstí zatím od oslovených firem přicházely samé pozitivní reakce. Pokud to takhle půjde dál, bude moct už za pár měsíců tu vzrušující novinu oznámit zaměstnancům.

Po přečtení posledního dopisu ze Světa postelí se postavil a protáhnul si ztuhlá záda. Nějak se nemohl odhodlat k tomu, aby všechny ty dopisy rozházené po posteli uklidil.

„Kdy bych to tady mohl dát do pořádku? Budu muset udělat velký úklid o víkendu.“

Odložil uklízení na později a místo toho přešel ke knihovně, která byla vyrobená na míru a zabírala celou jednu stěnu pokoje. Chtěl si vybrat nějakou oddechovou četbu před spaním. Zhruba ve výšce jeho očí byly na polici seřazené deníky s vyznačeným rokem na obálce. Vytáhl deník s nápisem „Rok 1999“.

„Hm... Před konáním akce bude dobré si přečíst zápisky někdejších zákazníků. Určitě se to bude hodit.“

Zvolený deník byla stará kniha vyrobená tak, že jednotlivé listy papíru, z nichž každý byl trochu jiné velikosti, byly svázané pevným provázkem a výsledný blok byl opatřený tuhou vazbou. Na hrubých deskách z tlustého recyklovaného papíru byly patrné stopy času. Titul „Snový deník roku 1999“, vyvedený černým inkoustem na přední straně obálky, byl napsaný vlastní rukou pana Dallerguta. Stejně jako dřív, tak i nyní si rád něco vlastnoručně zapisoval nebo tvořil. Naopak zacházení s technikou pro něj bylo velkým oříškem. To, že je schopný způsobovat závady i na tak jednoduchém zařízení, jako je tiskárna, bylo věcí známou všem zaměstnancům obchodního domu.

Se starým deníkem v ruce vklouzl pod příkrývku na postel nejbližší u dveří. V povlečení hebkém na dotek se cítil jako v hřejivém objetí. Rozevřel deník, ale sotva prolistoval pár stránek, začala se o něj pokoušet dřímota. Dlouhými štíhlými prsty si mnul víčka a snažil se ještě chvíli vydržet, ale nebylo mu to nic platné. Kromě běžné práce

v obchodě sám tajně prováděl předběžné přípravy akce, což podle všeho vyčerpalo jeho denní porci energie.

„V mládí jsem měl elánu na rozdávání...“

Dokonce i jeho rezignovaný povzdech přešel v zívnutí. Jakmile začal zívat, nedokázal už přestat, a do toho mu ještě začaly slzet oči. S takovou bude lepší se pořádně vyspat. Zítra ho čeká perný den, kdy má mimo jiné v plánu jednání se zaměstnanci o platech. Rozhodl se, že deník si postupně přečte jindy.

Odložil deník, tak jak byl otevřený, na kulatý noční stolek vedle postele a lehce zatáhl za dlouhou šňůrku vypínače lampy. Sotva položil hlavu na polštář, tak usnul.

V temné podkrovní místnosti se teď ozývalo jen tiché a hluboké oddychování pana Dallerguta a tikání hodin. Když už by si zrak začal přivykat na tmu, rozlil se od okna do všech koutů stříbřitý svit měsíce a pootevřeným oknem pronikl dovnitř závan větru. Porouchané vchodové světlo s čidlem se znovu samo od sebe rozsvítilo a jeho nažloutlé světlo smíšené s měsíčním svitem tajemně ozářilo rozevřený deník na nočním stolku, který tam pan Dallergut rozečtený odložil.

20. srpna 1999

Právě jsem se probudila ze snu. Musím si zapsat ty živé dojmy dřív, než zmizí.

Ve snu jsem byla obrovskou kosatkou. Vyplula jsem od pobřeží a postupně jsem se vzdalovala na širé moře. Neměla jsem přitom žádné obavy z nepříjemně slané mořské vody, která se mi nahrne do nosu, až mi dojde dech, ani jsem se netrápila tím, jestli mě někdo zachrání, když mě odnesou vlny a mořské proudy. Měla jsem pocit intenzivního pohroužení do děje, a to bylo asi na celém snu to nejúžasnější.

V díle Kika Dřímala jsem nezakoušela riskantní svobodu bez opory a pevně pŕůdy pod nohama, ale vytouženou svobodu bezpečnou. S rostoucí hloubkou jsem měla uklidňující pocit, jako bych se vracela domů.

Zkouším vnímat svalstvo táhnoucí se od hřbetní ploutve k ocasu. Máchnu mocně ocasní ploutví dolů a pak zpátky nahoru a cítím, jak okamžitě nabírám rychlost. Vodní hladina se teď stala horní mezí mého světa a pod bílým břichem se rozkládá hlubina nedozírnější než obloha.

I když je dobrá viditelnost, není třeba se dívat. Všechno hned vnímám veškerými svými smysly. Instinktivně stoupám k hladině. Vůbec nemyslím na to, že bych to nemusela zvládnout, a tělo dokonale přizpůsobené pohybu ve vodě se s lehkostí odráží od hladiny a směle proráží vzduch nad ní.

Náhle mi tělem projíždí zvláštní mrazení, které jako by ani nebylo moje. Začíná mi dělat starost moje původní já, které jsem zanechala daleko na břehu. Snažím se nepřestávat plavat a znepokojivou náladu deroucí se na povrch nechávám ve zpěněných vlnách za sebou.
„To není místo pro mě.“

Ve chvíli, kdy už si pomalu zvykám na maximálně realistické smyslové vjemy a málem podléhám iluzi, že jsem opravdu kosatka, začínám přicházet k sobě. V přechodném stavu, kdy jsem nebyla ani kosatka, ani člověk, se oba světy na chvíli překryly, a když se definitivně oddělily, tak jsem se probudila.

To, že jsem se v této fázi života dostala ke snu sotva třináctiletého mladíka Kika Dřímala, je asi řízení osudu. Možná se tento geniální chlapec stane na konci letošního roku nejmladším laureátem hlavní ceny za nejlepší sen.

Já u toho ale nebudu... Pokračovat v tom dál by bylo příliš nebezpečné...

Text viditelný na otevřené stránce tady končil. Světlo s porouchaným čidlem zhaslo a místnost znovu potemněla.

Zápisky neznámého autora v otevřeném deníku, starý Dallergutův nábytek a spousta harampádí kolem spolu vytvářely podivnou atmosféru. Atmosféru úplně jinou, než byla v živém a projasněném přízemí obchodního domu, kam si ve dne v noci přicházeli zákazníci kupovat sny.

1. Pennyino první vyjednávání o platu

Od prvního výročí nástupu do obchodního domu uplynulo sotva pár dní. Byl pátek posledního březnového týdne. Nasládlá vůně svařené cibulového mléka linoucí se z food trucku se mísila s chladným večerním vzduchem a líně pronikala do všech koutů ulice. Zákazníci přicházející si pro sny poklidně chodili sem a tam zabalení do teplých příkrývek, ze kterých jim do čerstvého povětří vykukovala jen hlava.

V přízemí Dallergutova obchodního domu se sny bylo stále živo. Před chvílí dorazili pracovníci noční směny a chystali se vystřídat své kolegy. Penny, která začínala svůj druhý rok práce za pultem, tu nebyla nikde vidět. Neodešla ještě domů, ale čekala v odpočívárně pro zaměstnance napravo od vchodu, až na ni přijde řada s vyjednáváním o platu.

Odpočívárna byla za obloukovými dveřmi z masivního dřeva, do kterých se při vstupu muselo pořádně zatlačit. Kromě Penny tam čekalo několik dalších zaměstnanců ze čtvrtého patra, včetně jejího bývalého spolužáka Motaila. Ve skutečnosti to byl jen takový malý postranní kumbál, ale zaměstnanci byli rádi, že vůbec mají nějaký takový prostor, kde si mohou v klidu odpočinout.

Penny už tu všechno přišlo tak nějak známé. Charakteristické nažloutlé osvětlení, zašíváné polštáře, které se znovu trhaly kolem stehů, šum smíchaný ze zvuků něčího pobrukování, šoupání židlí, tichého vrčení malé chladničky a hučení kávovaru. Připomínalo jí to studentskou klubovnu, v níž trávila volný čas na vysoké škole, a bylo jí tu dobře. Usazená na křesílku s područkami naproti pohovce se obrátila na Motaila sedícího vedle ní:

„Kolik ještě zbývá lidí, než na nás přijde řada?“

„Teď je tam pan Vigo, pak půjde Speeder, já a nakonec ty, Penny. Už to nebude trvat dlouho.“

„Myslela jsem, že se to stihne do konce pracovní doby, ale už trochu přetahujeme.“

Podívala se na hodiny pověšené na stěně a protáhla si ruce nad hlavou.

„To se nedá nic dělat. Pan Dallergut měl dneska zas hodně práce. V poslední době má pořád napilno. Kdybych věděl, že se zdržíme, koupil bych nějaké pečivo v Kirk Barrier's. Pomalu už bude čas na večeři.“

Motail se s mlasknutím poplácal po břiše, které se mu rýsovalo pod upnutým svetrem.

Důvodem, proč ještě nešli domů a čekali tady, až na ně přijde řada, bylo každoroční vyjednávání o platu. Pro Penny, která začala svůj druhý rok v práci teprve nedávno, to bylo první jednání o penězích. Přinášelo jí to sice pocit dospělosti, ale ve zvýšení platu moc nedoufala.

Z blížícího se pohovoru o platu měla Penny smíšené pocity. Radostné očekávání jí kalila vzpomínka na to, jak si loni touhle dobou nechala ukrást láhev „vzrušení“. Když se nedávno dozvěděla, že byl pachatel za dramatických okolností dopaden a ukradené předměty včetně láhve se podařilo zajistit, měla obrovskou radost. Následně se bohužel ukázalo, že informátorem, který měl na dopadení pachatele

zásadní podíl, nebyl nikdo jiný než Speeder, takže se podrobnosti o celém případu dozvěděli všichni okolo. Penny navíc musela při každém setkání se Speederem sledovat jeho vítězoslavný výraz, který jako by jí blahosklonně říkal, že mu přece nemusí být tak vděčná. V každém případě se jí dost ulevilo, že pominul faktor, který by ji mohl při jednání o platu znevýhodnit, a nic víc si nepřála.

Přímo pod starým, jednoduchým lustrem, na němž už zbývalo jen pár křišťálových ověsů, seděla zaměstnankyně z druhého patra, slečna Summer, a její manažerka Mog Berry. Stejně jako ostatní zaměstnanci z druhého patra měla na sobě i slečna Summer firemní zástěru přešitou podle vlastního vkusu. Spodní část byla úplně předělaná a mnohem delší, než měli ostatní. Mog Berry, sedící naproti ní, měla na obličeji silnou vrstvu tvářenky, aby zakryla růžovku. Kvůli tomu vypadala její tvář ve žlutém světle velmi výrazně.

I když už měly obě dvě vyjednávání za sebou, stejně neodešly domů. Zůstávaly v odpočívárně a cpaly se dobrotami. Ve velkém košíku na pamlsky už nebyly luxusní „sušenky na zklidnění těla i mysli“ a zbývala v něm jen hrst obyčejných čokoládových mincí, které neměly žádný zvláštní účinek.

Summer měla na dřevěném stole rozložené kartičky s testem osobnosti a kladla Mog Berry otázky, načež prohlásila:

„Tak, a teď si povíme, co vám vyšlo! Paní Mog Berry, vy jste zapálená aktivistka! Typ ‚prvního učeníka‘. Už potřetí je to pořád stejný výsledek.“

Mog Berry s rozzářenýma očima energicky přikyvovala. S hodnocením byla evidentně spokojená.

„Jestlipak by to vyšlo stejně i při dalším pokusu?“

Když se dožadovala pokračování, Summer nespokojeně nakrčila svůj velký nos.

Sada kartiček byla vytvořena na motivy *Vyprávění o bohu času a třech učednících* a sloužila k testování, ke kterému z učedníků se člověk svými osobnostními rysy blíží. Na začátku letošního roku začali kartičky dávat jako dárek v knihkupectví, když si člověk koupil knížky za víc než deset gordenů, ale protože díky povedenému designu podněcovaly sběratelskou vášně, stalo se z nich nedostatkové zboží. Penny se je snažila koupit za drahé peníze z druhé ruky, ale nebyla úspěšná. Každopádně je poznala hned na první pohled.

„Motaile, nezkusíš to taky?“ zeptala se Summer, zatímco znovu rozkládala karty. Vypadalo to, že už ji nebaví hrát pořád jenom s Mog Berry.

„Ani ne. Nemá to cenu. Stejně by mi vyšel typ ‚prvního učedníka‘. Já jsem totiž orientovaný na budoucnost,“ odpověděl Motail rázně a postavil se. Šel ke košíku, vyhrábnul z něj všechny zbývající čokolády, pár jich dal Penny a znovu se posadil.

„Penny, tys říkala, že bydlíš u rodičů, víd? Neměla bys jim zavolat, že přijdeš později?“ zeptal se Motail, zatímco z čokolády sundával stříbřitý alobal.

„Před chvílí jsem jim už volala. Ať na mě nečekají s večeří...“

Penny ani nijak zvlášť nevadilo, že se tu po práci jen tak poflakuje v odpočívárně. Naopak se těšila představou, že se cestou domů staví v obchodě, koupí si pořádnou kuřecí bagetu bez zeleniny, a tou se pak nacpe u večerního televizního seriálu. Bylo jasné, že kdyby přišla domů moc brzo, rodiče by se jí celou dobu u večeře vyptávali, jak dopadlo vyjednávání o platu, jestli nedostala vyhubováno od nadřízeného, jestli něco nepokazila a tak podobně.

Po chvíli se dveře odpočívárny ztěžka otevřely. Všichni si mysleli, že Vigo Myers skončil jednání dřív, než čekali, a že přišel zavolat dalšího na řadě, ale ve dveřích se objevil Speeder.